

TALEPAPIR

Det talte ord gælder

Sundheds- og Ældreudvalget, Christiansborg, den 12. juni 2018 kl. 16.00-17.00.

Tak til spørgeren for invitationen til samrådet her i dag.

Samrådsspørgsmålet handler om at sikre borgere med demens, parkinsons og andre progredierende sygdomme et godt og værdigt liv med den sygdom, som de lever med.

Spørgsmålet er, som jeg læser det, todelt, hvor første del går på at sikre, at borgerne får den nødvendige støtte og hjælp i hverdagen, og hvor den anden del går på borgernes ret til pension.

Jeg vil svare på den første del. Lad mig starte med at slå fast, at plejetrængende borgere, uanset alder eller diagnose, altid skal have den støtte og hjælp, de har behov for. Det følger af serviceloven.

Vurderingen af behovet må til enhver tid bero på en konkret, individuel og løbende vurdering af borgerens funktionsniveau.

Denne vurdering skal altså ikke tage udgangspunkt i, om du har fået konstateret parkinson, demens eller en helt tredje diagnose.

Og vurderingen skal heller ikke afhænge af alder, eller for den sags skyld tilknytning til arbejdsmarkedet.

Når det er sagt, er det klart, at når vi taler om borgere med progredierende sygdomme, som eksempelvis demens, ja så er det om muligt endnu mere afgørende, at kommunerne løbende følger op og sikrer, at den enkelte får den hjælp, han eller hun har behov for. For det kan jo hurtigt ændre sig.

For mig som ældreminister er det helt afgørende at sikre, kommunerne gode rammer for at yde en værdig ældrepleje.

Derfor er jeg også glad for, at regeringspartierne sammen med Dansk Folkeparti med de seneste finanslove har prioriteret ældreområdet højt.

Først sikrede vi med finansloven for 2016 1 milliard kr. ekstra om året til en mere værdig ældrepleje.

Så sikrede vi med finansloven for 2017 yderligere 2 milliarder kr. over fire år til ældreområdet.

Og senest afsatte vi med finansloven for 2018 blandt andet 500 mio. kr. årligt til en bedre bemanning i ældreplejen.

Ser vi på kommunernes regnskabstal, er det også et løft, der er til at få øje på. Kommunernes serviceudgifter til ældreområdet er nemlig steget med 1,8 mia. kr. siden regeringen kom til i 2015, når der medregnes de løft, der følger af de seneste finanslovsaftaler.

Og så er det jo værd at bemærke, at regeringen sammen med KL netop har indgået en aftale om kommunernes økonomi for 2019, hvor der er prioriteret 2,3 mia. kr. til borgernær kernevelfærd.

Og jeg har da også noteret mig, at KL's formand, Jakob Bundsgaard, i forbindelse med aftalen har tilkendegivet, at en stor del midlerne forventes at skulle bruges på ældre.

Det er jeg glad for, for det viser jo, at både regeringen og kommunerne prioriterer ældreområdet højt.

Alle borgere skal, uanset diagnose, have den hjælp, som de har behov for.

Når det er sagt, anerkender jeg selvfølgelig fuldt ud, at der kan være problemstillinger, der er særligt relevante for mennesker med særlige sygdomme.

For eksempel har denne regering haft et helt særligt fokus på demensområdet.

Med den nationale demenshandlingsplan 2025, som en enig satspuljekreds lancerede i januar 2017, har vi sammen prioriteret 470 mio. kr. til 23 nye initiativer, der fokuserer på de særlige problemstillinger, der er centrale på demensområdet.

Ikke mindst har vi jo i demenshandlingsplanen et stort fokus på de særlige problemstillinger, som yngre med demens oplever.

Vi har eksempelvis afsat 37,5 mio. kr. til, at kommunerne kan etablere rådgivnings- og aktivitetscentre for mennesker med demens, og disse centre vil få et særskilt fokus på yngre med demens.

For det er klart, at der er nogle problemstillinger, der i særlig grad rammer yngre med demens og deres familier. De kan have behov for rådgivning ift. økonomi, arbejdsmarkedstilknytning eller andre problemstillinger, der fylder mere for yngre med demens.

Jeg er derfor glad for, at vi med dette initiativ i september 2017 har givet midler til oprettelsen af 13 rådgivnings- og aktivitetscentre fordelt ud over hele landet.

Og ift. den del af samrådsspørgsmålet, der omhandler jobcentrenes arbejde, er jeg glad for, at flere af rådgivnings- og aktivitetscentrene netop har fokus på at samarbejde med de lokale jobcentre.

Samtidig har jeg, som nævnt i min besvarelse af spørgsmål S 452 fra februar i år, noteret mig, at beskæftigelsesministeren ved flere lejligheder har slået fast, at indsatser i beskæftigelsessystemet aldrig må forværre borgerens helbred.

Det er jeg som ældreminister både glad for og helt enig i. Og de er jeg også sikker på, at beskæftigelsesministeren vil komme nærmere ind på.

Tak for ordet.